Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

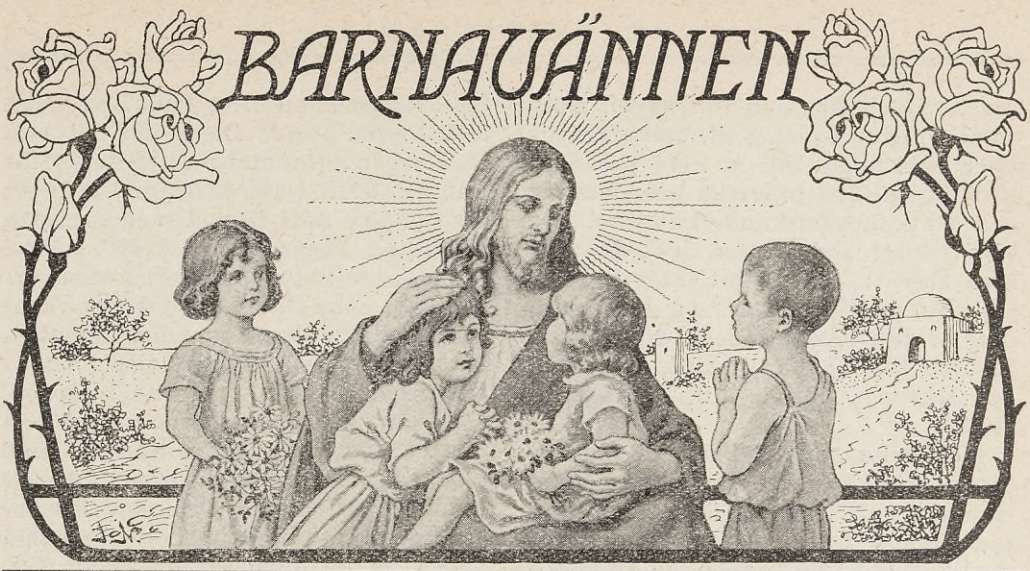

N:o 30 Den 23 juli | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet | Redaktion: ANNA GAUFFIN. | 39 årg. 1922

Herren är min herde.

Ps. 23: 1—6.

Denna psalm är en av de allra vackraste i vår bibel. Jag tycker därför, att varje barn borde lära sig den utantill. Om du läser den tre gånger varje dag, så kan du den säkert efter en vecka. Den är mycket lätt att förstå, ty Herren liknas vid en herde. Om vi vore österländningar, skulle vi ännu bättre förstå psalmen.

Det är en mycket vanlig syn, man där om morgnarna får se. Herdarna gå då ut på betesmarkerna, och efter och omkring dem trippa får och lamm. Bara ett litet ord från herden, och de följa honom. En god herde för dem till de allra bästa betesmarkerna och till källorna, där de få släcka sin törst.

Fiender ha de många, men herden är vaksam och driver med sin stav bort de rovgiriga djuren. Mot aftonen för dem så herden hem igen eller också in i något fårahus, där de få skydd för nattens faror.

Herren Gud är en sådan där riktigt god och vaksam herde för alla dem, som vilja tro på honom och älska honom. Han välsignar dem genom sitt eget ord. De känna sig så glada åt detta,, som Gud talar genom sina tjänare. Dessa kunna ibland vara predikanter eller söndagsskollä-

rare. Jag hoppas, att du någon gång varit riktigt hjärteglad, när farbror eller tant talat till er. Då har Gud fört dig till ordets friska betesmarker och till de uppfriskande källorna. De som riktigt lärt känna Gud, de säga som David: "mig skall intet fattas." De veta, att Gud tänker på dem jämt, ömmare än någon fader. Han måste ju det för sin äras skull, eller som det står i psalmen, för sitt namns skull.

I dödsskuggans dal är det hemskt och dystert. Dit kommer man genom stor fara och svår sjukdom. När läkaren ej kan hjälpa och mor och far med ångest se på barnen, då är man i dödsskuggans dal. Men David och otaliga andra de ha känt, att Herren var med dem. När inte ens mor kunde vara med, då var den gode Herden med. "Jag såg en vitklädd ängel", sade en liten flicka, där hon låg och kämpade med döden. Och hon log därvid så underbart ljuvt. Olyckliga äro alla, som i dödsskuggans dal ej känna igen Herren som sin herde. Men med honom i sällskap kan man utan fruktan gå döden till mötes.

Men det finns andra faror än sjukdom och död. David hade, utan att han rådde för det, många fiender. Saul traktade ju efter hans liv. Men trots detta kunde David ha det bra. Han säger i psalmen: Du bereder för mig ett bord i mina ovänners åsyn; du smörjer mitt huvud med olja och låter min bägare flöda över". Mycket ofta ha Guds barn gjort samma erfarenhet som David. De ha ej vågat samlas till möten annat än i hemliga klyftor i djupa skogen eller, som i Rom, nere i katakomberna i jorden. Men där har Herren varit med och mättat deras hungriga hjärtan med sitt goda. De ha därigenom fått nytt mod och ny kraft. Jublande lovsånger ha de sjungit, och med tacksamma böner ha de lovprisat den gode Guden i himmelen.

Men Gud är en herde, som även tänker på de sinas framtid. Jesus sade ju också, att han skulle gå åstad och bereda rum åt sina lärjungar. "Jag skall få bo i Herrens hus evinnerligen", säger David. Om vi endast hade Gud till herde här på jorden, vore det ju vackert, men han nöjer sig ej härmed. Han har skapat åt alla, som älska honom, något så underbart, att det kan ej mänsklig tanke fatta eller människotunga berätta. Han gör i sanning skäl för namnet — "den gode herden". *V. Wikholm.*

Vingarna.

Lille Henrik hade brutit sin rygg och därigenom fått en stor puckel. Han skulle således bli en krympling under hela sitt liv. Men liksom de flesta krymplingar hade han en underlig kärlek till allt som var vackert.

Han var en förståndig gosse, och nästan alla i den lilla byn höllo av honom och voro goda emot honom. Men det var likväl en, som inte kunde tåla honom och gjorde honom allt ont, som han kunde hitta på. Han var son till en godsägare — Hans hette han — och han försummade aldrig något tillfälle att göra sig lustig över Henriks puckel.

Sedan Hans en dag hade narrat alla skolbarnen att skratta åt Henrik, beslöt denne att försöka, om han icke kunde göra något för att bli av med puckeln.

Det fanns en källa i närheten, i vilken enligt gammal vidskepelse den som badade i källan kunde bliva befriad från sina lyten.

"Kanske källans vatten också kan hjälpa mig", tänkte Henrik, och så gav han sig på väg dit.

Äntligen kom han till den märkvärdiga

källan, klädde av sig och badade i den. Därpå speglade han sig i vattnet för att se, om puckeln hade försvunnit. Åh nej, han var lika vanskaplig som förut.

"Ack, om jag vore död!" sade han gråtande. "Det finns ingen människa i världen, som kan tycka om en sådan fuling som jag! Allting är vackert, den blåa himmeln, det klara vattnet och alla blommorna! Det finns ingenting, som är så fult som jag."

I detsamma såg han någonting röra sig mellan bladen på en buske. Det var ett litet djur — det liknade en tjock, puckelryggig larv. Gossen såg på den.

"Jag måste väl ta mina ord tillbaka", sade han med ett leende. Här finnes verkligen något, som är ännu fulare än jag själv. Huru är det fatt med dig, lilla puckelrygg?"

Det underliga lilla djuret krökte sig; det lät som om någonting gick sönder, och ut ur puckeln kom ett par vita vingar. En vacker fjäril skakade av sig sitt fängelse, bredde ut sina vingar och flög bort över Henriks huvud.

"Ett under! Ett under!" ropade Henrik. "Och att tänka sig, att jag skulle få se detta! Ja, du lilla djur, du har givit mig något att tänka på. Och även om det inte är vingar inne i min rygg, vill jag dock inbilla mig, att de finnas där."

Och så gick han hem, glad och väl till mods. Han lät aldrig mer Hans' gäckeri bekomma sig något, och denne tröttnade snart att försöka reta honom. Henrik höll sig nu till sina böcker, och han gjorde sådana framsteg, att det slutade med, att prästen och skolläraren kommo överens om att skicka honom till en av de högre skolorna i huvudstaden.

Det dröjde länge, innan Henrik kom tillbaka till sin födelseort. Ty såsom student reste han utomlands för att studera vid flera universitet. Och en vacker dag var hans namn känt i de flesta länder i Europa, och man erbjöd honom plats såsom professor vid ett universitet. Men Henrik avböjde anbudet och reste hem till sitt land för att bliva läkare för sitt eget folk. Till dem som förebrådde honom för att han icke tog emot de platser, som erbjödos honom, svarade han: "Folket här i trakten äro fattiga, därför stannar jag här. Det har varit min tanke ända från barndomen! I min födelsebygd var det många mil till närmaste läkare, och det var orsaken till att jag har denna puckel på min rygg. Här kan jag göra nytta och vara till hjälp.

En dag skadade sig Hans, Henriks fiende från barndomen. Den unge läkaren skötte honom trofast och räddade hans liv. Då Hans kom upp ur sängen och åter kunde bruka sina ben, gick han omkring i rummet, stödd på doktorns arm.

"Henrik", sade han, "jag tror, att Guds änglar måtte se ut som du, innan deras vingar växer ut. Men ingen av oss behöver se dina vingar för att veta, att du är släkt med änglarna."

I sommartid.

Hon vilar bland blommor i solguld och ljus
och lyssnar på vindens melodiska sus,
och ser mot det vida, det vinkande blå,
där silvrade skyarna komma och gå.

Hon bidat en vinter så kulen och lång,
på värmande solljus och kvittrande sång,
men våren kom frostig med dröjande steg,
och länge den vingade sångkören teg.

Forts. på sid. 222.

I SOMMARTID.

Storebror och lillebror.

Store bror och lillebror
just i går till skogen for.
Storebror fick vara häst,
lillen kusk, och det var bäst.

Över ängen gick det bra,
kusken ropade hurra,
hästen sprang i fullt galopp
och tog långa, viga hopp.

När det in i skogen bar,
liten sten i vägen var,
först det lutade på sned
snart låg vagnen upp och ned.

Då var roligheten slut,
lillebror gav till ett tjut,
storebror så duktig var,
kom med hjälpen, kvick och snar.

Han fick borsta blus och hår,
torka lillens sorgetår,
vända vagnen rätt, åh ja,
sen var allting gott och bra.

Mer försiktig än förut
han på nytt begav sig ut
och var häst åt lillebror,
skogen var så stor, så stor.

Många stenar funnos där,
vilka voro till besvär,
storebror fick nog se opp,
lugna sig i sin galopp.

Förr han var en liten tok,
men av skadan blev han klok,
och små stenar välta kan
större lass än hans, minsann!

ELLA.

Ty fattig och karg är vår fädernejord,
vår älskade moder i frosthärjad nord,
med allvar och stränghet hon oftast sig ter;
men stundom i underbar skönhet hon ler.

Då veknar till löje vart allvarstungt drag,
då lyder hon himmelska kärlekens lag;
När strålande midsommarklädning hon bär,
hon visar oss rätt, huru fager hon är.

Då tusenfallt stiger med jublande fröjd
en sång utan ord emot blånande höjd.
Den kvittrar i skog och den susar i vind,
Den blandas med doftet från blommande lind. —

Förstår du väl jublet i sommarens stund,
och lyss du på sången i kronornas rund?
Hon sjunger: Var vinter så kulen och lång
skall vika för strålande sommar en gång.

ASTER.

Gamle Lars.

Forts. Berättelse av *Aida Vide.*

Uno lade igen boken och såg på Lars.

"Älskar Lars Jesus?" frågade han litet blygt.

Frågan kom så oförberett, att Lars inte kunde svara på den genast.

"Jag vet inte", mumlade han till slut. "Gör du det?" frågade han livligare.

"Ja, visst gör jag det. Och det gör farbror Olle också. Varför gör inte Lars det?"

"Jag vet inte", kom det ånyo tveksamt. Han tyckte själv det var underligt, att pojken fick en sådan makt med honom.

"Men Jesus älskar Lars, det vet jag alldeles säkert", sade Uno.

"Hur kan du veta det?"

"Jo, för han älskar alla människor, och då älskar han Lars också."

Lars svarade icke, och strax därpå reste sig Uno.

"Nu är det bäst jag går hem", sade han, "men får jag inte komma igen i morgon?"

"Jo, kom du, om du har lust."

Uno sade nu farväl och gick med snabba steg mot hemmet.

"Jaså, är du här nu", sade hans mor till honom. "Nå, hur har du haft det hos Lars?"

"Jo, det ska mamma få höra." Och så berättade han, hur det gått för honom. Mor lyssnade intresserad, och då han slutade, sade hon:

"Det var bra, att du hjälpte Lars med hunden. I morgon skall jag följa med dig och se, om jag kan göra något för honom." — —

Dagen därpå var det så underligt tyst och stilla på skolgården. Barnen stodo i grupper och viskade och nickade och sågo rädda ut. Einar var en smula blek, och Uno stod med armarna på grinden och blickade ut över landsvägen.

Det ringde, och barnen marscherade in i skolsalen, tysta och förlägna. De satte sig på sina platser och sågo på magistern. Han såg allvarsam, ja, sträng ut, och barnen fruktade det värsta. Slutligen kom det, som de allesammans väntade på.

"Ni uppförde er illa i går, har jag hört sägas", sade han. "Tycker ni, det var vackert gjort att bära er så illa åt mot gamle Lars? Och du, Einar, hur vågade du kasta sten på hans hund? Vet du, vilken olycka du ställt till? Du borde verkligen blygas."

Magistern höll ett långt strafftal, och det var mer än en av barnen, som kände lättnad, då han äntligen slutade. Men varför fick inte Einar stryk, månntro? Einar var själv lika förvånad som kamraterna över detta, men han tänkte: "det kommer väl."

Men "det" kom inte. Skolan slutade för dagen, och barnen fingo gå hem. Då Einar skulle gå genom grinden ut på landsvägen, ropade magistern på honom.

"Kom hit ett ögonblick, Einar, så får jag tala med dig."

Einar gick in och tänkte, att nu finge han nog smörj i alla fall. Men då han kom in, sade magistern endast:

"Nu skall du följa med till Lars och i min närvaro bedja honom om förlåtelse för vad du gjort. Vi gå genast."

Magistern tog hatt och käpp och gick, följd av Einar, som tyckte, att detta var nästan värre än att få stryk. Han önskade nästan, att han fått smörj i stället. Men han måste följa med, magistern tålde sannerligen inga invändningar.

Hos gamle Lars var det liv och rörelse. Olle hade hållit sitt löfte och var som bäst i färd med att lätta tillvaron för den gamle mannen. Han hade haft med sig en stor, präktig säng i stället för den gamla trasiga, som förut funnits i Lars' stuga. Några mattbitar hade fått göra sängen sällskap och gjorde sitt till att göra rummet litet trevligare. Förut hade där varit bara nakna golvet med stora springor, så att om vintern drog där alldeles förfärligt.

Lars blev inte litet förvånad, då magistern i sällskap med Einar gjorde sitt inträde i hans stuga. Vad skulle det nu bli av?

Magistern hälsade vänligt på Lars, som inte kunde fatta, vad meningen var med allt detta. Men länge förblev han icke i okunnighet om de båda nykomnas ärende.

"Einar kommer hit för att be om förlåtelse för den skada han tillfogat er hund", sade magistern. "Inte sant, Einar?" tillade han.

"Jo", mumlade Einar, som blev alldeles förskräckt, då han fick se, huru illa det stod till med hunden. Mycket allvarsamt sade han:

"Vill Lars vara snäll och förlåta mig, om Lars kan. Jag skall aldrig, aldrig göra så mera."

Lars svarade inte. Han tänkte på alla de gånger Einar varit stygg mot honom och Ben och var nog inte mycket hågad att ge gossen sin förlåtelse. Men plötsligt kom han att tänka på, vad Uno läst för honom dagen förut, att människorna ska älska och förlåta varandra, och genast visste han, hur han skulle göra. Han räckte Einar sin hand och sade:

"Jag förlåter dig det onda du gjort mot Ben, jag gör det för Unos skull. Men gör aldrig om detta mera."

Olle lade sin hand på Einars axel och sade innerligt: "Gud välsigne dig, min kära gosse!"

Det kändes så varmt i bröstet på Einar. Han tyckte att en stor skatt hade följt med denna välsignelse.

Då magistern och Einar voro på väg hem, mötte de Uno och hans mamma. Einar stannade tveksam. Vore det inte bäst, att han även bad Uno om förlåtelse?

"Jo, det blir nog bäst, att jag gör det genast", tänkte han.

Och Uno förlät honom så gärna. Uno blev så förvånad och på samma gång så hjärtans glad, att han helst velat ta Einar i famnen, om han vågat för magistern. Men nu fick han nöja sig med att med ett strålande leende ge honom ett kraftigt handslag. Einar kände sig så innerligt glad, att han velat hoppa högt upp, men hur det var, så höll han sig dock nere på marken.

Uno och hans mamma, Olle, skollärare-ren och Einar blevo allesammans trägna gäster hos gamle Lars. Och Lars själv, som förut varit så skygg och inbunden och full av misstroende mot människor, han blev glad och frimodig i sällskap med sina vänner. Och det bästa av allt, han lärde till slut känna Jesus såsom sin frälsare och förlossare och kunde i sanning och av hjärtat säga: "Gud är god."

Och Ben? Ja, han blev kry igen, men han går halt omkring i världen. Han och hans husbonde håller ihop lika troget som någonsin förut, och — hur underligt det än låter — Einar och Uno och Ben äro de gladaste kamrater man gärna kan få se.

(SLUT).

Röfors söndagsskola.

Vi ville härmed såsom många andra söndagsskolor sända en hälsning till söndagsskolbarnen i vårt land.

Röfors är ett gammalt järnbruk, beläget 5 kilometer från Laxå järnvägsstation. Det ligger i Rammundeboda socken i Örebro län.

Här har bedrivits söndagsskolverksamhet sedan lång tid tillbaka, och söndagsskolan besökes flitigt av barnen. Missionsvännerna och övriga vänner här på platsen ha på alla sätt visat stort intresse för söndagsskolan. Det bör ju vara så, men vi känna oss särskilt tacksamma därför.

Vi äro också glada för allt gott vår lilla tidning bjuder sina små läsare, och vi tacka Gud även för detta.

Vi älska vår söndagsskola, och vi äro förvissade om att Jesus är med där och välsignar oss.

C. S. — C. N.

Bibelläsning.

Veckan 24—30 juli 1922.

M. 24. Ps. 24: 1—10. *Gören portarna höga.*

T. 25. v. 1, 2. Jorden är Herrens, ty han har skapat den.

O. 26. v. 3, 4. En fråga och ett gott svar.

T. 27. v. 5, 6. Vad man får av Gud.

F. 28. v 7, 8 Ärans konung vill komma in i hjärta och hus.

L. 29. v. 9, 10. Må vi öppna för Herren!

S. 30. *Minnesvers:* Ps. 2: 6.

Tryckeriet Progress A.-B. Stockholm 1922
221614